

1. Fills de Déu en el Fill: submergits en el Pare, el Fill i l'Esperit Sant

L'Evangeli segons sant Mateu acaba amb el gran enviament que Jesús ressuscitat fa als seus deixebles:

Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món (Mt 28,19-20).

La iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació, Eucaristia) es troba a la base del deixeble de Jesús¹ i, per tant, de la vida de tot cristià. Recordem les paraules de sant Agustí a l'assemblea el dia de l'aniversari de la seva ordenació episcopal: «Allà on m'espanta allò que soc *per a vosaltres*, allà em consola el que soc *amb vosaltres*. Ja que *per a vosaltres* soc bisbe, *amb vosaltres* soc cristià. Aquell és el nom de l'ofici rebut, aquest, el de la gràcia (*Ubi me terret quod vobis sum, ibi me consolatur quod vobiscum sum. Vobis enim sum episcopus, vobiscum sum Christianus. Illud est nomen suscepti officii, hoc gratiae*)» (Sermo 340).² La crida bàsica de tot membre de l'Església és el fet de ser cristià.

2. Cridats

Ser cristià és una gràcia, un do de Déu, una crida. Convé recordar els relats evangèlics sobre les crides que Jesús realitza als seus deixebles:

Tot passant, veié Leví, fill d'Alfeu, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li digué: «Segueix-me». Ell s'aixecà i el va seguir (Mc 2,14).

Després d'això, el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar (Lc 10,1).

En la paràbola dels obrers de la vinya, Jesús expressa gràficament la crida a seguir-lo:

Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya. Després de fer tractes amb ells per un jornal d'un denari, els envià a la seva propietat. Va tornar a sortir cap a mig matí,

¹ Encara que de vegades es parli del «baptisme» o de «batejar», des del punt de vista litúrgic, és a dir, de la vivència sacramental de la fe cal tenir ben present que el «fer-se cristià», és a dir, la «iniciació cristiana» en els adults, es manifesta en el Baptisme, Confirmació i Eucaristia: néixer de nou, e

² Aquest text es llegeix en l'Ofici de lectura del dia 19 de setembre, festa de sant Gener, bisbe i màrtir.

en veié d'altres que s'estaven a la plaça sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just". Ells hi van anar. Cap a migdia i cap a mitja tarda va sortir una altra vegada i va fer el mateix. Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d'altres i els digué: "Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?" Ells li responen: "És que ningú no ens ha llogat". Els diu: "Aneu també vosaltres a la meva vinya" (Mt 20,1-7).

Val la pena fixar-se en diversos aspectes d'aquest ensenyament:

- És Jesús qui envia a treballar a la seva vinya.
- Jesús crida a totes hores.
- Jesús pregunta: «Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?»: no entèn que hi hagi gent sense fer res.
- Sempre hi ha qui diu: «És que ningú no ens ha llogat». Sempre hi ha qui no acaba d'escoltar la crida que ha rebut. Malgrat això, Jesús continua fent la seva crida.

3. La crida suposa un canvi i un creixement

El ser cristià no és un fet nominal, un apuntar-se en una llista, un rebre un carnet. La crida de Jesús suposa un canvi i, al mateix temps, un creixement. La Paraula de Déu ho expressa gràficament:

- Jesús predica: «Convertiu-vos i creieu en l'evangeli» (Mc 1,15). Convertir-se suposa una *metanoia*, és a dir, un canvi de mentalitat; creure en l'evangeli és creure en la Bona Notícia que és Jesús.
- La primera guarició, en l'Evangeli segons Marc, és la curació de la sogra de Pere. Jesús s'apropa a aquella dona que jeia, enfebrada, l'agafa de la mà i l'aixeca: «La febre va deixar-la, i ella es posà a servir-los» (Mc 1,31). Els malalts i els morts són els qui jeuen, Jesús és el qui fa aixecar, per posar-se a servir.
- En el relat de la resurrecció de la filla de Jaïr, es llegeix: «(Jesús) l'agafa per la mà i li diu: "*Talita, cum*", que vol dir: "Noia, aixeca't". A l'instant la noia es va aixecar i es posà a caminar» (Mc 5,41-42). I a continuació l'evangelista anota molt encertadament: «I (Jesús) els digué que donessin menjar a la noia» (v. 43b). No n'hi prou amb haver sigut aixecat per Jesús, cal després continuar alimentant-se per poder mantenir-se en vida.

4. «Cristians» en Jesús, el «Crist»

En un passatge de la primera carta de sant Pere, dirigit a aquells que acaben de rebre el baptisme («com infants tot just nats» 1Pe 2,2), es llegeix:

Acosteu-vos a ell, que és la pedra viva, rebutjada pels homes, però escollida i preciosa als ulls de Déu. Vosaltres, com pedres vives, sou edificats per Déu com a **temple de l'Esperit** perquè formeu una santa **comunitat sacerdotal** que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist (...) Vosaltres sou llinatge escollit, **casa reial, comunitat**

sacerdotal,³ nació santa, poble que Déu s'ha reservat, **perquè proclameu les proeses** d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable (1Pe 2,4-5.9).

Els cristians, amb la seva unió amb Jesucrist, pedra viva, han esdevingut pedres vives, per a edificar

- el temple de l'Esperit (la casa reial);
- la comunitat sacerdotal «que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist;
- el poble que Déu s'ha reservat, perquè «proclameu la lloança d'aquell qui us ha crida de les tenebres a la seva llum admirable».

Podem veure en aquests tres elements assenyalats per la primera carta de Pere la participació de la comunitat creient i, per tant, de cada un dels deixebles de Jesús en el Jesús com a sacerdot, profeta i rei (triple ofici sacerdotal, profètic i reial):

- dimensió profètica: anunciar la Bona Notícia de Jesús, el Messies, Fill de Déu.
- dimensió sacerdotal: fer de la pròpia vida una ofrena al Senyor, units a l'ofrena de Jesucrist.⁴
- dimensió reial o de servei: viure segons la reialesa de Jesús: «com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir» (Mc 10,45).

La vida cristiana és configurar la pròpia vida segons Jesucrist, per l'acció de l'Esperit Sant. En dona exemple sant Pau quan diu: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20).⁵

5. «Un sol cos, un sol Esperit»

³ Les paraules *basíleion hierâteuma* són traduïdes de vegades com si es tractés d'una única expressió: «reialme sacerdotal» (trad. litúrgica catalana), però es millor entendre *basíleion* en el sentit de «residència reial», «casa reial» (cf. v. 5a: «temple de l'Esperit») i *hierâteuma* en el sentit de «sacerdoci», «comunitat sacerdotal» (cf. v. 5b: «comunitat sacerdotal»). Cf. J.H. ELLIOT, *La primera carta de Pedro*, Salamanca: Sígueme 2013, 93 n. 7.

⁴ Cf. Rm 12,1: «Us exhorto a oferir-vos vosaltres mateixos com una ofrena viva, santa i agradable a Déu: aquest ha de ser el vostre culte veritable». Aquesta dimensió sacerdotal de la vocació de tot cristià (l'anomenat sacerdoci comú dels fidels) no ha de ser confòs ni posat en contradicció amb el «ministeri sacerdotal», que és el ministeri que alguns creients han rebut de Crist per a servei de l'Església, ministeri que té també una dimensió específica profètica (anunciar i ensenyar la fe segons l'evangeli), sacerdotal (presidir *in nomine Christi* l'assemblea eucarística i els sagraments) i reial o de servei (en el servei ministerial a tota la comunitat en la comunió amb tota l'Església).

⁵ Cf. també Fl 2,5-8: «Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist: Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu».

La vida del creient cristià no és un camí individual. Jesús, ja quan va cridar els primers deixebles, va cridar dos germans. I quan envià els seus deixebles els envià de dos en dos. És una manera d'expressar que la vida del cristià és en el si de la comunitat cristiana, en el si de l'Església. No existeix un cristià francirador, un cristià pel seu compte. Com tampoc pot existir una comunitat de creients aïllada de l'Església particular. La crida del cristià és sempre crida a formar part del cos de Crist, que és l'Església:

- El Crist és com el cos humà, que és un, encara que tingui molts membres: tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit (1Co 12,12-13).
- Nosaltres, que som molts, units a Crist formem un sol cos i som membres els uns dels altres (Rm 12,5).
- El pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa (1Co 10,17)
- Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dóna la vocació que heu rebut (Ef 4,4)
- Heu estat cridats a formar un sol cos (Col 3,15).

6. «Aneu a tots els pobles»

L'enviament de Jesús als seus deixebles és «aneu a tots els pobles»: un «a tots els pobles» en l'espai, en una missió per tot el món; i, al mateix temps, un «a tot els pobles» en la diversitat de situacions i de dons. Sant Pau ho expressa molt clarament amb la imatge del cos:

El cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Si el peu deia: «Com que no sóc mà, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. I si l'orella deia: «Com que no sóc ull, no sóc del cos», no per això deixaria de ser del cos. Si tot el cos fos ull, com podria sentir-hi? Si tot el cos fos oïda, com podria olorar? Però Déu ha distribuït en el cos cada un dels membres de la manera que li ha semblat. Si tot el cos es reduís a un sol membre, on seria el cos? Així, doncs, els membres són molts, però el cos és un de sol. L'ull no pot dir a la mà: «No em fas cap falta», ni tampoc el cap als peus: «No em feu cap falta».

²² Ben al contrari, els membres del cos que semblen més febles són els més necessaris; els que ens semblen menyspreables, els cobrim amb més honor; i els que tenim per menys decents, els tractem amb una decència que no necessiten els membres més decents. Déu ha disposat el cos de tal manera que ha donat més honor als membres que més en necessiten, perquè en el cos no hi hagi divisions, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això, quan un membre sofreix,

tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell.

²⁷ Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascú n'és un membre. En l'Església, Déu ha posat, en primer lloc, apòstols; en segon lloc, profetes; en tercer lloc, mestres; després, els qui tenen poder d'obrar miracles; després, els qui tenen el do de guarir, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar en llengües. ¿Són tots apòstols? ¿O tots profetes? ¿O tots mestres? ¿Tots fan miracles? ¿Tenen tots el do de guarir? ¿Tots parlen en llengües? ¿O tots les saben interpretar? Anheleu, però, els dons més grans! I ara us vull mostrar un camí incomparablement més alt (1Co 12,14-13,1).

I a continuació ve el conegut himne de la caritat. Hi ha una diversitat de dons, però un mateix és l'Esperit. Hi ha una diversitat de crides, però l'amor és el vincle de la unitat. La carta als Efesis ho indica clarament:

Us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, procurant de conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau. Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dona la vocació que heu rebut (Ef 4,1-4).

Un enviament que va dirigit «a tots els pobles» en el sentit també de tota la dimensió de la societat: família, barri, política, desenvolupament econòmic i social, dimensió ecològica, etc. Jesús en l'evangeli de diumenge passat (cinquè diumenge de durant l'any) ho deia:

Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi. Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel (Mt 5,13-16).

7. Cloenda

La vocació fonamental de la vida cristiana –vocació comuna per a tots els membres de la comunitat— és la de ser fills de Déu en Jesús, el Fill («fills en el Fill»). És la iniciació cristiana en la seva plenitud –expressada en el Baptisme, Confirmació i Eucaristia— que suposa el fonament de tota la vivència cristiana, tan personalment com comunitàriament. Aquesta iniciació cristiana –aquesta fe en Jesús— comporta una conversió (un canvi de mentalitat) i, al mateix temps, un creixement: la fe, l'esperança i la caritat han de ser continuament alimentades.

Aquesta vocació, que es basa en haver escoltat la crida de Déu en Jesucrist i, per tant, haver experimentat el seu amor, comporta al mateix temps la participació en la triple dimensió de la unció messiànica de Jesús: dimensió sacerdotal, profètica i reial. La dimensió profètica significa en el creient la crida a anunciar la Bona Notícia, que és el mateix Jesús. La dimensió sacerdotal, l'ofrena de la pròpia vida a Déu en la lloança i en la donació als germans. La dimensió reial o de servei, la vida d'entrega als altres, com Jesús, que no va venir a ser servit, sinó a servir.

Aquesta vivència del creient comporta la inserció en el cos de Crist, que és l'Església, en un sol cos i un sol Esperit. La pluralitat de dons no significa la possibilitat de viure com un franc tirador o un caminar pel propi compte, sinó que ha de suposar sempre la unitat del cos, és a dir, la comunitat eclesial, amb el respecte de la diversitat de carismes i de funcions. La crida del creient i de tota la comunitat cristiana ha de respondre a l'enviament de Jesús ressuscitat «a tots els pobles», el que comporta la diversitat de situacions de la vida humana, així com la universalitat envers tota la humanitat, contemplada en Jesús com a cridats a ser germans.